

forbrug, og en alarmering af slutbrugeren, hvis dette sker) og saldokontrolordninger (dvs. ordninger, hvor slutbrugeren angiver et loft over det maksimale forventede forbrug, kombineret med en alarmering af slutbrugeren, hvis det således fastsatte loft overskrides), jf. også reglerne herom i den gældende bekendtgørelse om udbud af telenet eller teletjenester. Siget er en indholdsmæssigt uændret videreførelse heraf, jf. dog nedenfor om afgrænsning af reglernes anvendelsesområde (omfattede teletjenester), og om den konkrete udformning. Der er tale om en række særskilte danske regler herom (der indgår ikke regler herom i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold (EF-Tidende 1998 nr. L101, s. 24)).

Bekendtgørelsesreguleringen er i praksis navnlig relevant i relation til teletjenester, hvor slutbrugeren betaler for tjenesten baseret på det faktiske (minut)forbrug heraf. I den kommende bekendtgørelsesregulering vil minimumskravene om tilrådighedsstillelse af de nævnte faciliteter således alene komme til at omfatte teletjenester, hvori der indgår en forbrugsafhængig debitering af slutbrugeren.

Det er desuden hensigten, i det omfang dette er muligt, at foretage en differentiering i bekendtgørelsesreguleringen, for så vidt angår de krav, der stilles i forbindelse med udbud til erhvervsdrivende og udbud til ikke-erhvervsdrivende slutbrugere. En sådan sondring vil fastholde den nuværende reguleringsforbrugerbeskyttelsesmæssige sigte og samtidig gøre det muligt i erhvervs-mæssige forhold i visse tilfælde at aftale sig frem til andre løsninger end de ovenfor nævnte.

Der vil i medfør af bestemmelsen kunne fastsættes specifikke krav til de enkelte funktioner og faciliteter. Det er dog hensigten, at kravene så vidt muligt vil blive udformet, så de åbner mulighed for en fleksibel opfyldelse. Der vil således ved udmøntningen af hjemlen primært blive taget udgangspunkt i det overordnede beskyttelsesformål, mens nogle af de mere specifikke krav til tjenesterne i den gældende regulering eventuelt vil kunne udgå.

Ud over ovennævnte vil der med hjemmel i nærværende bestemmelse blive stillet krav om, at udbydere af offentlige telenet eller teletjenester til slutbrugere eksplicit skal gøre slutbrugerne opmærksom på de særlige faciliteter, som forudsættes tilbudt slutbrugerne på grundlag af nærmere regler fastsat efter § 33 (oplysning om prisen for opkald), og orientere om mulighederne for at anvende disse faciliteter.

Til stk. 2, nr. 4

Bestemmelsen giver forskningsministeren hjemmel til at fastsætte regler om eventuelle minimumskrav til kvaliteten af de udbudte tjenester, herunder krav om regelmæssig måling heraf, krav til de målemetoder, der anvendes, og krav om offentliggørelse af måleresultaterne, ligesom der vil kunne fastsættes regler vedrørende krav om certificering af takserings-, debiterings-, fakturerings-, klagebehandlings- og undersøgelsessystemer samt kvalitetskrav til sådanne systemer.

For så vidt angår minimumskrav til certificering af takserings-, debiterings-, fakturerings-, klagebehandlings- og undersøgelsessystemer samt kvalitetskrav til sådanne systemer, er det som udgangspunkt hensigten at videreføre den gældende bekendtgørelsesregulering, der indeholder en række særskilte danske regler herom (der indgår ikke regler herom i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold (EF-Tidende 1998 nr. L101, s. 24)). Det er desuden hensigten at fastsætte regler om dispensationsadgang for opfyldelse af et eller flere krav, f.eks. krav vedrørende certificering, i lighed med de regler herom, der er fastsat i den gældende bekendtgørelsesregulering. En dispensation vil f.eks. kunne gives, hvor udbudet er af begrænset omfang, hvilket bl.a. vil kunne være tilfældet, hvor antallet af kunder er få, og omsætningen er lav. Desuden vil omkostningerne ved certificeringen set i forhold til udbudets omfang have betydning for vurderingen af, om en dispensation bør gives.

Reguleringen på dette område er baseret på den grundlæggende forudsætning, at det er den udbyder af offentlige telenet eller teletjenester, som slutbrugeren har sit kundeforhold hos, for så vidt angår den forbrugsafhængige taksering og debitering af tjenester, som slutbrugeren anvender, som har ansvaret for, at der takseres og debiteres korrekt. Dette gælder, uanset om det kan påvises, at årsagen til en fejlagtig debitering ligger hos en anden udbyder (f.eks. hvor der er tale om teletrafik omfattet af en aftale om samtrafik), eller der er tvivl om, hvor fejlen ligger. Med hensyn til den ikke-forbrugsafhængige debitering (oprettelse, abonnement m.v.), påhviler ansvaret den udbyder, som har leveret slutbrugeren det pågældende abonnement og abonnentnummer.

Hvis der opstår uklarhed om, hvorvidt dette ansvar påhviler den pågældende udbyder og ikke kan fraskrives, kan det blive nødvendigt med hjemmel i stk. 2, nr. 1, at fastsætte minimumskrav til indholdet af den